

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Renatou B. Zlámalovou v insolvenční věci navrhovatele – věřitele: **Sonchen Consulting Limited, reg. č. HE 82957, Arch. Makarios III Ave., Neocleous Building 199, 3030 Limassol, Kyperská republika**, právně zastoupen: JUDr. Pavel Šafář, advokát, AK Konečná & Šafář, s.r.o., se sídlem Široká 36/5. 110 00 Praha 1; proti dlužníku: **SETUZA, a.s., IČ: 46708707, Žukovova 100, 401 29 Ústí nad Labem**, právně zastoupen: Mgr. Ing. Ivo Hálou, advokát se sídlem Anglická 140/20, 120 00 Praha 2, o insolvenčním návrhu

t a k t o :

Insolvenční návrh navrhovatele – věřitele Sonchen Consulting Limited, právně zastoupeného JUDr. Pavlem Šafářem, proti dlužníku SETUZA, a.s., právně zastoupeného Mgr. Ing. Ivo Hálou, s e z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Dne 23.3.2010 byl Krajskému soudu v Ústí nad Labem doručen insolvenční návrh věřitele Sonchen Consulting Limited, práv. zast. JUDr. Pavlem Šafářem (dále jen navrhovatel), kterým se domáhal především rozhodnutí o úpadku dlužníka SETUZA, a.s., práv. zast. Mgr. Ing. Ivo Hálou (dále jen dlužník).

Návrh byl podán věřitelem zastoupeným právním zástupcem, jehož podpis byl úředně ověřen. Návrh splňuje náležitosti § 103 zák. č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) ve znění pozdějších předpisů (dále jen IZ), když navrhovatel uvádí, že má za dlužníkem splatnou, avšak nesplacenou pohledávku 3.486 dní po lhůtě splatnosti v celkové výši 12.018.987,36 Kč z titulu smluvních pokut a úroků z prodlení se zaplacením splátek ze smlouvy o finančním leasingu č. 015/99 ze dne 8.6.1999 mezi Alincon Limited a dlužníkem (dále jen smlouva), kterou navrhovatel získal na základě smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 12.6.2000 ve znění dodatku č.1 ze dne 21.5.2002 od původního věřitele jako postupníka. Pohledávka vznikla poté, kdy dlužník 3 leasingové splátky ve shodné výši 10.437.000,- neuhradil včas; splátku splatnou ke dni 1.9.2000 uhradil dne 28.9.2000, tj. 27 dnů po lhůtě splatnosti, další splátku splatnou ke dni 1.12.2000 uhradil (částečně 28.11.2000, ovšem zbylou část ve výši 898.738,61 Kč) dne 27.12.2000, tj. 26 dnů po splatnosti, další splátku splatnou ke dni 1.12.2001 uhradil dne 31.5.2002, tj. 181 dnů po lhůtě splatnosti. Pohledávka vyplývá ze smluvního ujednání v čl. 7.8 smlouvy, který stanoví smluvní úrok za každý den prodlení ve výši 0,05% denně z dlužné částky, a z čl. 11.2 smlouvy, který stanoví,

že v případě prodlení s placením leasingových splátek více než 3 dny je dlužník povinen zaplatit smluvní pokutu ve výši 20.870,- Kč za každý den prodlení.

Svá tvrzení dlužník dokládá především listinami (resp. jejich úředně ověřenými překlady): smlouvou o finančním leasingu, smlouvou o postoupení pohledávek vč. příloh a dodatku č.1, výpisy z bankovního účtu o platbě, „relevantní částí rozsudku“ Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 32 Cm 84/2004-380 ze dne 2.12.2009 tzn. částí rozsudku v bodě I. výroku s odpovídající částí odůvodnění, kterým Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v rámci nalézacího řízení o povinnosti žalovaného (zde dlužník) zaplatit žalobci (zde navrhovatel) částky s příslušenstvím, které v souhrnu činí přihlašované pohledávky navrhovatele v ins. řízení; a dále staršími insolvenčními návrhy věřitelů A.T. Kearney GmbH – organizační složka ze dne 19.6.2009 a Chemoprojekt, a.s., ze dne 15.1.2008.

Dále navrhovatel uvádí další věřitele (10x), jejichž pohledávky nejsou dlužníkem uspokojeny více než 30 dní po lhůtě splatnosti. Současně navrhovatel uvádí, že je dlužník předlužen, když má více věřitelů a souhrn závazků převyšuje hodnotu jeho majetku, což opírá o citace z výročních zpráv dlužníka (případně publicistických článků a vyjádření dlužníka), obsahující informaci o velkých finančních ztrátách a restrukturalizaci majetkové a provozní struktury převedením výrobních a dalších činností na jiné subjekty a prodejem majetku v uplynulých letech; a dále o žádost dlužníka o osvobození od soudního poplatku za odvolání proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem v rámci nalézacího řízení z důvodu špatné finanční situace.

Na základě shora uvedených skutečností, které dokládá listinami, se navrhovatel domáhá zjištění úpadku dlužníka, jeho řešení formou konkursu, a s ohledem na závažnost situace a trvajícím stavem, kdy dlužník svými úkony znevýhodňuje a zkracuje věřitele nevýhodnou dispozicí se svým majetkem, současně navrhuje ustanovit předběžného správce a jmenovat prozatímní věřitelský výbor.

Jelikož má návrh veškeré náležitosti a navrhovatel doložil listiny, kterými dokládá svou pohledávku vč. přihlášky své pohledávky (§ 105 IZ), považuje insolvenční soud insolvenční návrh za řádný a úplný.

Insolvenční řízení nelze zahájit ex offo, ale toliko na návrh účastníka. Úspěch věřitele, jenž se domáhá vydání rozhodnutí o úpadku, závisí v tomto řízení nejen na tom, zda bude osvědčen úpadek osoby, proti níž návrh směřuje, ale předpokladem dosažení pro navrhovatele příznivého výsledku řízení je i to, že prokáže, že k podání návrhu je oprávněn. Proto zákon vyžaduje, aby navrhovatel doložil, že proti dlužníkovi má splatnou pohledávku (§ 105 IZ), tj. aby připojil ke svému návrhu veškeré listiny, z nichž lze spolehlivě učinit závěr o existenci jeho splatné pohledávky. Doložením splatné pohledávky vůči dlužníku navrhující věřitel jednak prokazuje své oprávnění podat insolvenční návrh (aktivní legitimaci) ve smyslu § 97 odst. 3 IZ, a jednak zčásti poskytuje skutkový podklad pro zkoumání tvrzeného dlužníkovra úpadku či hrozícího úpadku podle § 3 IZ. Pokud se navrhovateli nepodaří prokázat oprávnění k podání návrhu (jinými slovy, nedoloží-li existenci splatné pohledávky vůči dlužníkovi), musí soud insolvenční návrh zamítnout dle § 143 odst. 2 IZ bez ohledu na to, zda z dalších zjištění lze usuzovat na úpadek dlužníka.

Z tohoto důvodu ins. soud primárně zkoumá, zda navrhovatel má skutečně za dlužníkem nesplacenou pohledávku po splatnosti a až teprve poté, zda jsou splněny podmínky úpadku, které stanoví ins. zákon, neboť i přes obecná zjištění soudu, která by mohla osvědčovat úpadek dlužníka, o něm nelze rozhodnout bez návrhu, a pokud soud nebude mít

za osvědčené, že navrhovatel má splatnou pohledávku za dlužníkem, nezbude mu než jeho návrh zamítnout.

Skutečnosti, na jejichž základě insolvenční soud rozhoduje, musí být v rámci projednání insolvenčního návrhu osvědčeny (§ 132 IZ), a jelikož návrh není podán dlužníkem, lze o něm rozhodnout bez jednání pouze, pokud by soud vyhověl návrhu, kterému nikdo neodporoval, nebo pokud by bylo možné rozhodnout o návrhu jen na základě listinných důkazů a účastníci řízení s takovým postupem souhlasí. V opačném případě musí soud vždy nařídit jednání za účelem dokazování a zjištění sporných skutečností, zda je dlužník v úpadku (srov. § 133 IZ).

Pokud by bylo ovšem již ve fázi přípravy jednání o návrhu zjištěno, že jsou zde sporné skutečnosti ohledně úpadku mezi navrhovatelem – věřitelem a dlužníkem, které nelze odstranit bez rozsáhlého dokazování nahrazujícího nalézací řízení, bylo by v rozporu se smyslem a zásadami ins. řízení takové jednání vůbec nařizovat. Ins. řízení je vážným zásahem do práv a povinností subjektu v pozici ins. dlužníka, a je tak v obecném zájmu dát vždy přednost rozhodování o existenci určité pohledávky v nalézacím řízení před řízením insolvenčním, které by mělo za následek rozhodnutí o úpadku dlužníka.

Přestože v ins. řízení není povinností navrhovatele přihlašovat pohledávku pravomocně priznanou v nalézacím řízení, musí soud zhodnotit, zda jsou zde podmínky pro projednání sporných skutečností ohledně úpadku mezi navrhovatelem – věřitelem a dlužníkem, tzn. sporné skutečnosti ohledně existence navrhovatelovy splatné pohledávky, a to přednostně před dalšími úkony směřujícími ke zjištění a osvědčení skutečností ohledně úpadku dlužníka.

Uvedeným závěrům odpovídá i právo dlužníka vždy mít možnost vyjádření k insolvenčnímu návrhu před rozhodnutím o úpadku (§ 133 odst. 4 IZ). Dlužník předložil své vyjádření i bez výzvy soudu již dne 24.3.2010 (elektronicky – telefaxem, který doplnil písemně dne 25.3.2010) a doplnil jej podáním ze dne 25.3.2010. Ačkoli se dlužník (prostřednictvím svého právního zástupce) vyjadřuje ke všem skutečnostem ohledně svého úpadku, jak tvrdí navrhovatel, soud se s ohledem na shora uvedené přednostně zabýval tvrzeními a dokládányi skutečnostmi ohledně splatné pohledávky navrhovatele.

Ins. dlužník tvrzení navrhovatele zcela popírá a ins. návrh považuje za šikanózní s úmyslem poškodit dlužníka. Úvádí, že není pravda, že by nebyl schopen uhradit pohledávku dlužníka (a dalších označených věřitelů), ale že jí není ochoten uhradit, neboť ji neuznává, což je také předmětem vedeného sporu v rámci nalézacího řízení (jak ostatně shodně uvádí také navrhovatel). Dlužník dále shodně s navrhovatelem uvádí, že bylo v rámci nalézacího řízení rozhodnuto Krajským soudem v Ústí nad Labem o povinnosti zaplatit navrhovateli spornou částku, ovšem současně poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí soudu prvního stupně dosud není pravomocné, neboť se proti němu dlužník odvolal k Vrchnímu soudu v Praze, a stále pohledávku zcela popírá.

S ohledem na zjištěné skutečnosti má ins. soud za to, že jsou mezi účastníky sporné skutečnosti ohledně existence splatné pohledávky navrhovatele, a to v rozsahu, který lze odstranit pouze v rámci nalézacího řízení.

Z ins. návrhu a vyjádření dlužníka je naopak nesporné, že toto nalézací řízení probíhá již od roku 2004 a po odvolání dlužníka k Vrchnímu soudu v Praze dosud není pravomocně skončeno.

Ins. soud tak považuje za nedostatečně osvědčené, že by měl navrhovatel splatnou pohledávku za dlužníkem a za vyloučené, aby její existence a zjišťování sporných skutečností mezi účastníky byla prokazována duplicitně v rámci ins. řízení.

Insolvenční návrh podaný věřitelem insolvenční soud zamítne, jestliže nebylo osvědčeno, že insolvenční navrhovatel a alespoň jedna další osoba má proti dlužníku splatnou pohledávku (§ 143 odst. 2 věta první IZ).

S uvedeného vyplývá, že pokud soud nemá za osvědčené, že insolvenční navrhovatel má proti dlužníku splatnou pohledávku, nezbyvá mu, než ins. návrh zamítnout, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení, a to i bez nařízeného jednání o návrhu a dokazování, přestože by jej účastníci navrhovali.

Ins. řízení má specifický dopad na účastníky (zejména dlužníka) nejen v případě rozhodnutí o jeho úpadku, ale rovněž samotným zahájením ins. řízení, které je patrné jak z obchodního rejstříku (je-li v něm subjekt zapsán), tak z insolvenčního rejstříku, a které může zasahovat do činnosti dlužníka a možnosti uplatňování jeho práv a povinností s ohledem na negativní vliv samotného označení, že se nachází „v insolvenčním řízení“. Soud má proto za to, že smyslem ins. řízení je nejen rychlé a hospodárné uspořádání majetkových poměrů dlužníka, který je v úpadku, za účelem co nejvyššího uspokojení jeho věřitelů, ale také naopak maximálně zmenšit negativní dopad trvajících ins. řízení vyplývajících z veřejných rejstříků na subjekty, jejichž úpadek není osvědčen (vč. důsledku nedostatečně doložených ins. návrhů).

Soud považuje za vhodné poukázat na konzistentní rozhodování soudů vyšší instance, např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze pod č.j. KSUL 43 INS 3064/2008, 1 VSPH 256/2008-A-27 ze dne 16.1.2009 ohledně neosvědčení úpadku resp. sporné existence splatné pohledávky navrhovatele; příp. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky pod sp.zn. 29 Odo 204/2003 o vyloučení projednání sporných skutečností ohledně existence pohledávky navrhovatele (či jiného věřitele), pokud by mělo nahrazovat sporné nalézací řízení (toto rozhodnutí sice bylo vydáno v řízení již dle předchozího zrušeného zákona o konkursu a vyrovnání, ovšem s ohledem na obsahově shodnou úpravu dané problematiky jej soud považuje za dopadající i na ins. řízení).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat odvolání, a to do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího (§ 204 odst.1 o.s.ř.); odvolání však může podat pouze navrhovatel (§ 145 odst. 2 IZ).

Toto usnesení se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku. Lhůta k podání odvolání nebo jinému procesnímu úkonu však začíná běžet ode dne, kdy bylo toto usnesení doručeno adresátu zvlášť (§74 odst.2 IZ).

V Ústí nad Labem dne 26.3.2010

JUDr. Renata B. Zlámalová v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Michaela Bartoňková